

[Bjørn Krogh.]

hed og hurtigere sagsbehandling inden for den offentlige administration.

København og Frederiksberg har sammen med de store kommunale organisationer givet tilslutning til lovforslagets fremsættelse på det grundlag, som betænkningen giver udtryk for, hvilket også er tilfældet for styrelser og personaleorganisationer inden for staten og kommunerne. Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling her i tinget.

A. Chr. Andersen: På mit partis vegne kan jeg sige, at vi er positivt indstillet over for oprettelsen af en forvaltningshøjskole. Vi håber, institutionen kan bevare karakter af højskole og ikke blive en decideret fagskole.

Som det fremgår såvel af den højtærede finansministers fremsættelse som af bemærkningerne til lovforslaget, er ønsket om oprettelse af en forvaltningshøjskole begrundet med, at samfundsudviklingen pålægger den offentlige forvaltning stadig flere komplicerede opgaver, og at der derved er opstået et udækket behov for efteruddannelse af administrativt personale. Jeg forstår lovforslaget således, at der ikke alene er tale om en efteruddannelse rent fagligt, men også om en uddannelse i almen forståelse af den offentlige administration.

Som kommunalmand har jeg haft lejlighed til i adskillige år at følge udviklingen på det kommunale område, og jeg tør nok antyde, at der her er sket meget i de senere år. Selv om det ikke direkte vedrører forslaget her, kan jeg ikke tilbageholde en bemærkning om, at den tale, der en gang imellem føres om tilvejebringelse af en forenkling af administrationen, ikke har båret megen frugt, når man ser den strøm af love, bekendtgørelser og cirkulærer, der kommer ud til kommunerne.

De folkevalgte kommunale råd er i administrationen i stadig højere grad henvist til at have fast ansat uddannet medhjælp.

Det er derfor vigtigt at have et veluddannet personale i kommunerne, men det er vel ikke mindre vigtigt af samme grund at have et veluddannet personale i statsadministrationen. Når man nu foreslår, at forvaltningshøjskolen skal være fælles for

dem, der er ansat i såvel statens som kommunernes forvaltning, er det for så vidt naturligt, idet der her er mange berøringsflader og meget, der er fælles, da det er de samme love, der skal forvaltes enten centralt eller ude i marken — som et hele det, vi kalder den offentlige forvaltning.

Vi må erkende, at en efteruddannelse af såvel statens som kommunernes personale kan være nødvendig, for at den offentlige forvaltning og administration kan virke så effektivt og rationelt som muligt under de givne forhold. Kravene til dette personale går i dag i retning af øget specialisering. Det er således inden for det forvaltningsmæssige område, som det er inden for så mange andre områder, hvor der specialiseres, at flere og flere skal vide mere og mere om specielle felter. Samtidig går det sådan, at denne viden bliver begrænset til færre og færre felter. Det går for øvrigt den modsatte vej med os folkevalgte: efterhånden ved vi måske nok mindre og mindre om de mange sagsområder, men til gengæld ved vi noget om mange flere.

Såvel inden for staten som i hvert fald inden for de større kommuner er personalet ofte sat på specialopgaver, som det selvfølgelig har eller får den dybeste indsigt i. Denne specialisering er blevet nødvendiggjort af den stadig mere komplicerede administration af de forskellige opgaver. Vi behøver her kun at tænke på den økonomiske administration, på vor inviklede sociallovgivning og på den jungle, skattelovgivningen er. Selv om personalet på de forskellige områder bliver specialiseret ved, at de til daglig har et eller andet nærmere afgrænset arbejdsfelt, kan man dog let komme til at savne overblik over hele administrationsapparatet. Her tror jeg at forvaltningshøjskolen kan få stor betydning.

Men der er jo også andre områder, hvor der er behov. I den af udvalget vedrørende personalepolitik i 1962 afgivne betænkning anføres bl. a., at selv om der i forvejen findes forskellige efteruddannelsesordninger, er der et udækket behov af forskellig art for såvel ungt som ældre personale, hvad enten det er akademisk uddannet eller ikke. Der peges på behovet for videreuddannelse af faglig-administrativ art. Der nævnes ligeledes det for staten ønskelige i tilvejebringelse af en administrativ mellemgruppe med